

Parshat Tzav Dual Duty

Simon Wolf

At the end of this week's Parsha, the Torah revisits the consecration of the Mishkan which begins with the seven days of ordination (שבועת) and culminates in next week's Parsha with the eighth day of initiation and consecration (יום השמיני). Rashi is unfettered by the déjà vu and simply notes that there is no chronological order to the Torah.¹ On the other hand, the Ramban, who believes that the Torah, unless otherwise specified, is in sequence,² is much more challenged by the sudden seemingly misplaced appearance of these events here. He dismisses Rashi's approach with the rhetorical question as to "why should we flippantly reorder the words of the living God?" He therefore suggests that the entire Vayikra until the detailing of the ordination was transmitted to Moshe on the first day of the seven days of ordination once the Mishkan was erected.³ That being the case, the narrative at the end of Parshat Tzav (פרק ח) then picks up on that first day of the ordination. God is reiterating to Moshe the instructions he previously received in Parshat Titzaveh⁴ and Pekudei⁵ concerning the inauguration of Aharon and his sons into the priesthood and the initiation of the utensils. This then forces the Ramban to propose a strained explanation for the latter half of the last Perek in Shmot which is

dated as transpiring on the first of Nissan, the eighth day of the inauguration.⁶

Either way, everyone agrees that this finally is the description of Moshe's execution of the ordination of Aharon and his sons that the Torah detailed in Sefer Shmot and, at least, according to the Ramban, God's succinct repetition of the instructions was to urge alacrity when the moment of performance was at hand (לזרז אותו) (בשעת מעשה). It is interesting to note that there are some oddities in Mose's fulfillment of this ceremony since the Torah recounts certain aspects of the performance of this initiation that were not commanded by God in Parshiyot Titzaveh and Pekudei. Firstly, the gathering of the entire congregation at the entrance of the Ohel Mo'ed to witness the inauguration⁷ is a requirement that was never previously specified. The Ramban simply explains that this addition was not an inherent necessity of the ordination, but demanded by God at the actual ceremony to stave off any future questions or doubts as to the divine nature of Aharon and his sons appointment to serve as the priests of God.⁸ In addition, Rashi points out that the sprinkling of the oil of anointing (שמן המִשְׁחָה) seven times on the top of altar⁹ is not found in any the directives surrounding this ceremony.¹⁰ The Ramban counters that the extraneous phrase that is solely mentioned with regards to the altar, that "the altar will be holy of holies" (וְהָיָה הַמִּזְבֵּחַ קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים)¹¹ is the source for this practice.¹² Similar to the sanctification of the

¹ קח את אהרן - פרשה זו נאמרה שבעת ימים קודם הקמת המשכן, שאין מוקדם ומאוחר בתורה: (רש"י ויקרא ח, ב).
² עיין רמב"ן נשא ז, א, בהעלתך ט, א וקרח טז, א... על דעתי כל התורה כסדר זולתי במקום אשר יפרש הכתוב ההקדמה והאחר, וגם שם לצורך ענין ולטעם נכון.
³ קח את אהרן - פרשה זו נאמרה שבעת ימים קודם הקמת המשכן, שאין מוקדם ומאוחר בתורה, לשון רש"י. ולמה הנפוך דברי אלהים חיים. ועוד, כי צוה בפרשת ביום החדש הראשון (שמות מ) בכל הקמת המשכן ובלבשת אהרן ובניו ובמשיחת כולם, וספר שם מעשה משה בענין ההקמה, ולא הזכיר באהרן ובניו דבר עד המקום הזה, ואין הפריש ענין אחד בשתי פרשיות, ואיחר המוקדם: אבל הנכון שנאמר, כי נצטו בהקמת המשכן בכל"ג באדר, והקים אותו, וכאשר עמד המשכן על מעמדו מיד קרא לו הש"ן שהוא יושב הכרובים, וצוה אותו על מעשה הקרבנות כל הפרשיות האלה שמתחילת ויקרא עד כאן, כי רצה ללמדו מעשה כל הקרבנות ומשפטיהם קודם שיקריב מהם כלל, כי יש בקרבנות המלואים חטאת ועולה ושלמים ולא יודע כל דיניהם רק מן הפרשיות האלה שהקדים לו: ואח"כ אמר לו קח את אהרן ואת בניו אתו, לזרז אותו בשעת מעשה במה שאמר לו מתחלה (שם ט, א) וזה הדבר אשר תעשה להם לקדש אותם לכהן לי וגו', והוסיף לו בכאן, ואת כל העדה הקהל אל פתח אהל מועד, שיעשה במעמד כלם, שידע שהש"ן בחר באהרן ובניו: ועל דרך הישר, נצטו משה במלאכת המשכן קודם למעשה העגל, וכשנצטרה לו הקב"ה והבטיחו שישיר שכינתו בתוכם ידע מעצמו שמצות המשכן במקומה עומדת, וצוה לישראל עליה כמו שפירשתי בפרשת ויקהל (שם לה א) ואחרי שהשלימו המלאכה נאמר לו פרשת ביום החדש הראשון באחד לחדש תקים את משכן אהל מועד (שם מ ב), ושם נאמר לו והקרבת את אהרן ואת בניו וגו' (שם פסוק יב), והנה ידע שגם אהרן ובניו במעלתם ובחיתם לפני המקום, ועשוי חזר וזרזו ביום ראשון של מלואים ובשעת מעשה: והנה כל הפרשיות כסדרן, אלא שהקדים ויכס הענן את אהל מועד (שם פסוק לד), שהוא ביום שמיני למלואים כדעת רבותינו, לסדר כל ענין הקמת המשכן, כי כן דרך הכתובים בכל מקום להשלים ענין אשר התחיל בו: (רמב"ן ויקרא ח, ב).
⁴ שמות כט, א-ל.
⁵ שמות מ, ב-טז.

⁶ ויהי בחדש הראשון באחד לחודש - על דעת רבותינו הזכיר הכתוב שהוקם המשכן לעמוד כן באחד לחודש הראשון כאשר צוה. ואמרו ויקם משה את המשכן, לספר מה שעשה בהקימו אותו מן היום הראשון שהתחיל בו שהוא כ"ג באדר. ולא הזכיר בכאן משיחת המשכן וכליו ולא משיחת אהרן ובניו וקרבנות המלואים, כי לא עשה אותם עד שסיים כל ההקמה ונצטו בהם פעם שנית קח את אהרן, כמו שמפורש בפרשת צו (ויקרא ח ב): והנה המשכן וכליו לא נתקדשו לעבודה אלא במשיחה, כמו שנאמר (לעיל פסוק ט) ומשחת את המשכן ואת כל אשר בו וקדשת אותו ואת כל כליו, על כן פירשו ויערוך עליו ערך לחם (פסוק כג), ויעל הנרות (פסוק כה), כי עשה כן בזמנם אחר המשיחה. והנה הם כטעם לעשות כן. ומה שאמר גם כן למעלה (פסוק ד) והבאת את השולחן וערכת את ערכו, יצוה שיערוך אותו אחרי המשיחה. וכן אמר ונתת את מזבח הזהב לקטורת (פסוק ה), וכן יעל עליו את העולה ואת המנחה (להלן פסוק כט), בזמנה, כי עדיין לא הקים החצר סביב למשכן, ואין מקריבין בלא קלעים, כי יהיו שחוטין חוץ, אלא כלם בזמנם: (רמב"ן שמות מ, יז) ואת כל העדה הקהל אל פתח אהל מועד: ויעש משה כאשר צוה יקוק אתו ותקהל העדה אל פתח אהל מועד: ויאמר משה אל העדה זה הדבר אשר צוה יקוק לעשות: (ויקרא ח, ג).
⁷ ויצא מןו על המזבח שבע פעמים וימשח את המזבח ואת כל כליו ואת הפיר ואת כנו לקדשם: (ויקרא ח, יא).
⁸ ויזמנו על המזבח - לא ידעתי היכן נצטו בהזאות הללו: (רש"י ויקרא ח, יא).
⁹ ומשח את המזבח ואת כל כליו ואת הפיר ואת כנו לקדשם: (ויקרא ח, יא).
¹⁰ ויזמנו על המזבח - כתב רש"י, ולא ידעתי היכן נצטו בהזאות הללו. ואפשר כי מה שאמר במזבח (שם פסוק י) וקדשת את המזבח והיה המזבח קדש קדשים, וימשח עליו הקדוש הזה בהזאות, ואים במשיחה בלבד, כי "והיה המזבח קדש קדשים", שיוסף אליו קדוש יותר משאר הנמשחים במשכן וכל כליו, ועשה לו קידוש כקידוש אשר נצטו לעשות במקריבים שאמר (שם ט כא) והזית על אהרן ועל בגדיו, כי אין המזבח שהוא כלי לקרבנות פחות מכלי המקריבים, וכל וחומר הדבר: וכן נאמר ביום הכפורים (להלן טז יט) והזית עליו מן הדם באצבעו שבע פעמים וטהרו וקדשו מטומאות בני ישראל, שכל קדוש המזבח בהזאות, וכל שכן בתחילה שצריך קדוש מטומאה וזרות: (רמב"ן ויקרא ח, יא).

(המצות) with three types of bread-offerings. If one was to contemplate this structure of sacrifices, there is another instance in the Torah (see enclosed comparison chart) that contains a very similar model of a Chatat, Olah and Shelamim and a basket of breads – that is the Nazir (נזיר).²¹ This should not be so surprising since the Nazir has some similar requirements to the Kohanim because of his elevated sanctity, including avoiding defilement and abstaining from intoxicating beverages, as well as parallel language that is used to describe both a Nazir and a Kohen Gadol. The Nazir upon termination of the duration of his Nezirut is obligated to offer the following sacrifices: a **sheep** for a burnt-offering (עלה), an **ewe** for a sin-offering (חטאת), a **ram** for a peace-offering (שְלָמִים) and a basket (סל המצות) with two types of bread-offerings.²² Even the animals offered are also parallel (a sheep is a young ram) with the exception of the sin-offering (חטאת) where the Nazir's ewe is replaced in the ordination with a bull; this is likely connected to the need for expiation from the sin of the Golden Calf which is always hovering in the background of the consecration of the Mishkan. In both cases, there is a requirement to perform a wave-offering with a sampling of the breads (one from each type), the fats and a leg of the peace-offering (שְלָמִים). Moreover, in both instances, it is necessary to cook the peace-offering (שְלָמִים) at the entrance to the Ohel Mo'ed.

The commonality between them is striking, but yet the parallel to Nazir still fails to explain many of the requirements of the ceremony of the ordination, including the presence of the oil of anointing (שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה), its placement on the head of Aharon and the sprinkling of it seven times. In addition, it falls short of accounting for the need of Aharon and his sons to submerge in the Mikveh and the requirement to place the oil of anointing (שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה) and the blood of the peace-offering (שְלָמִים) on the right ear, thumb and big-toe of Aharon and his children. It also does not resolve the necessity for Aharon and his sons to be sequestered for seven days at the entrance to the Ohel Mo'ed.

In order to account for these additional demands, one needs to look to another paradigm. Once again here, if one were to contemplate the need to place the oil of anointing (שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה) and the blood of the peace-offering (שְלָמִים) on the right ear, thumb and big-toe of Aharon and his children, it would immediately conjure up images of a Metzora.²³ Not surprisingly, the purification of the cured Metzora requires the presenting of oil as part of his offerings which is sprinkled seven times and which is placed on the right ear, thumb and big-toe as well as upon the head of the Metzora. In addition, the Metzora must submerge in the Mikveh and remain sequestered away from his tent (home) for seven days. In terms of the sacrifices, the Metzora offers a **sheep** for a burnt-offering (עלה) and an **ewe** as a sin-offering (חטאת). In addition, he offers a **sheep** for his third sacrifice. The only problem is that the third sacrifice is a guilt-offering (אֲשָם) rather than a peace-offering (שְלָמִים). Interestingly enough, a defiled Nazir, after being purified, also needs to bring these same three sacrifices in order to restart his Nezirut count, an Olah, Chatat and an Asham.

The Mishna in Zevachim relates the position of Rabbi Shimon is that if two sacrifices, a guilt-offering (אֲשָם) and a peace-offering (שְלָמִים), are mixed up then one can offer both of them with the caveat that each animal offered must accommodate the stringencies associated with both a guilt-offering (אֲשָם) and a peace-offering (שְלָמִים).²⁴ While the Rabanan disagree with Rabbi Shimon's stance for a technical reason (אין מביאין קדשים לבית הפסול), the mere fact that one could possibly deal with such a mix up through the method suggested by Rabbi Shimon speaks to the commonality between these sacrifices. Aside from the nature of the sacrifice, the main difference between these two sacrifices is that a guilt-offering (אֲשָם) is of a higher holiness (קדשי קדשים) than the peace-offering (שְלָמִים – קדשים קלים) which then has ramifications for where it must be slaughtered (זכרי כהונה) (צפון לעומת בכל העזרה), who can eat it (רש"י שם)

²¹ שמעתי את הצעת ההקבלה הזאת בשיעור מאת הרב יואל בן נון וזאת תורת הקזיר ביום מלאות ימי קחו יביא אתו אל פתח אהל מועד: והקריב את קרבנו ליקוק כבש בן שנתו תמים אחד לעלה וכבשה אחת בת שנתה תמימה לחטאת ואיל אחד תמים לשלמים: וסל מצות סלת חלת בלילות בשמן וירקיקי מצות משחים בשמן ומנחתם ונסכים: (במדבר ו, יג-טו)
²² יש רמז לזה בפירוש האבן עזרא ויקרא יד, יד: על תנוך טעמו ידוע ממקומו. והנה המטרה מהצרתה שהוא בגוף כמו הכהן שימלא ידו, כי העון כמו הצרעת בפגש, והבהן מקום חבור, והוא עקר כל המעשים, והימנית בעבור כח הצד הימין, והתנוך זכר לשמוע אשר צווה:

²⁴ אשם שנתערב בשלמים ירעו עד שיסתאבו רבי שמעון אומר שניהם ישחטו בצפון ויאכלו כחמור שבהן אמרו לו אין מביאין קדשים לבית הפסול נתערבו חתיכות בחתיכות קדשי קדשים בקדשים קלים הנאכלין ליום אחד בנאכלים לשני ימים יאכלו כחמור שבהן: (משנה זבחים ח, ג וגמ' זבחים עה:) איתביה, רבי שמעון אומר: למחרת מביא אשמו ולוגו עמו, ואומר: אש של מצורע - הרי זה אשמו וזה לוגו, ואם לא - אשם זה של שלמי דבה, ואותו אשם טעון שחיטה בצפון, ומתן בהונות, וסמיכה, ונסכים, ותנופת חזה ושוק, ונאכל ליום ולילה! (זבחים עו-עו:) אש של חטאת בצפון ובהונות - כחומר אשם: וסמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק - כחומר שלמים: (רש"י שם)

(עזרה לעומת בכל ירושלים) where, (לעומת כל טהור יום ולילה לעומת) and how long it may be eaten (שני ימים ולילה אחד). Truthfully, they are so closely related that if one were to offer a guilt-offering (אָשָׁם), one would not be able to discern from the processing of the Korban as to whether the sacrifice being presented was a guilt-offering (אָשָׁם) or a peace-offering (שְׁלָמִים).

Now returning to the seven days of ordination (שבועת ימי המלוואים), is it possible that the "ram of ordination (אֵיל הַמִּלֻּאִים)" is not a peace-offering (שְׁלָמִים) as was previously suggested, but rather a combination of a peace-offering (שְׁלָמִים) and a guilt-offering (אָשָׁם)? While at first glance this might seem like a far-fetched proposition, upon closer scrutiny it might actually make a lot of sense. That is because this possible suggestion would then explain why the "offering of ordination (מִלֻּאִים)" is mentioned separately in the summary of sacrifice categories and would also account for why it is positioned between the guilt-offering (אָשָׁם) and the peace-offering (שְׁלָמִים). It is a unique category of sacrifice that is an amalgam of an Asham and a Shelamim. If that were the case, then the seven days of ordination (שבועת ימי המלוואים) would actually contain two threesomes of sacrifices – Olah (עֹלָה), Chatat (חֲטָאֵת), Shelamim (שְׁלָמִים) and Olah (עֹלָה), Chatat (חֲטָאֵת) and Asham (אָשָׁם) with the "ram of ordination (אֵיל הַמִּלֻּאִים)" simultaneously serving as both the peace-offering (שְׁלָמִים) and the guilt-offering (אָשָׁם). These two sequences would then allow the sacrifices of seven days of ordination (שבועת ימי המלוואים) to parallel the processing and sacrifices for both a Nazir completing the term of his Nezirut and the purification of Metzora and thereby account for all the details of the installment of Aharon and his sons. What is the meaning of the fact that the sanctification of Aharon and his sons is parallel both to the

culmination sacrifices of a Nazir and the purification of a Metzora?

Rashi in Sefer Melachim explains why the curing of a Metzora is expressed in Tanach as "gathering" the Metzora (וַאֲסַפְתֹּהוּ מִצָּרְתּוֹ).²⁵ That is because when the Metzora is cured, he is once again gathered in among people, allowed to return to society, but during his illness, he is sequestered and everyone eschews him.²⁶

The Gemara in Nedarim²⁷ and Kiddushin²⁸ discusses whether the priests are acting as agents of the people or agents of God. At least in Kiddushin, the Gemara seems to conclude that they must be emissaries of God because otherwise, as Rav Huna notes, it would violate the principle that an agent can only act as a proxy in situations where the principal could accomplish the same task themselves.²⁹ Since, individual members of Klal Yisrael cannot process and offer sacrifices, the Kohanim must not be acting on their behalf. The Gemara in Nedarim is more ambiguous in its conclusion and repeatedly defends the opposite position that the priests are the agents of the people. Without delving into the legal minutiae, it is clear that the job of the Kohanim is to act as a conduit or a bridge between the people and God and therefore they are both at once functioning as agents of the people and emissaries of God.

This important concept is captured in the paralleling of the ordination of the priests to both the Nazir and the Metzora. A Nazir, as the name implies, is someone who separates themselves. It is a person who forgoes the normal social framework and vagaries of life to live a more structured, demanding and holier existence. That separation allows them to draw closer to God and to attain a higher spiritual way of life. This higher calling is enhanced and almost promotes a detached hermetic existence

²⁵ וַיָּבֹא הַסֹּפֶר אֶל-מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר וְעַתָּה כְּלוֹא הַסֹּפֶר הַזֶּה אֵלַיךְ הִנֵּה שְׁלָחְתִּי אֵלַיךְ אֶת-נִעְנָן עֶבְדִּי וְאֶסְפֹּתוּ מִצָּרְתּוֹ: (מלכים ב' ה'),
²⁶ ואספתו מצרעתו - אסיפה במצורע היא לשון רפואתו כי בהתרפאותו הוא נאסף אל תוך בני אדם ובחלויו הכל בדליון הימנו: (רש"י מלכים ב' ה'),
²⁷ איבעיא להו: הני כהני, שלוחי דידן הוו או שלוחי דשמיא? למאי נפקא מינה? למודר הנאה, אי אמרת דשלוחי דידן הוו - הא מהני ליה ואסור, ואי אמרת שלוחי דשמיא - שרי, מאי? ת"ש, דתנן: מקריב עליו קניי זבין כו', אי אמרת שלוחי דידן, קא מהני ליה. וליטעמך, ליתני: מקריב עליו קרבנות! אלא מחוסרי כפרה שאני, דא"ר יוחנן: הכל צריכין דעת חוץ ממחוסרי כפרה, ששרי אדם מביא קרבן על בניו ועל בנותיו הקטנים, שנאמר: זאת תורת הזב, בין גדול בין קטן...מתיב רב שמי בר אבא: אם היה כהן, יזרקו עליו דם חטאתו ודם אשמו! דם חטאתו של מצורע ודם אשמו של מצורע, דכתיב: זאת תהיה תורת המצורע, בין גדול ובין קטן. תנן: הכהנים שפיגלו במקדש, מזידין - חייבין; הא שוגגין - פטורין. אלא שפיגולן פיגול; אי אמרת בשלמא שלוחי דשמיא הוו, היינו שפיגולן פיגול, אלא אי אמרת שלוחי דידן הוו, אמאי פיגולן פיגול? לימא ליה: שליחא שויתך לתקוני ולא לעוותי! אמרי: שאני גבי פיגול, דאמר קרא: לא יחשב לו, מכל מקום. (נדרים לה):

²⁸ קידושין כג: || דאמר רב הונא הני כהני שלוחי דרחמנא נינהו - פירש בקונטרס דמיייר לענין הקרבת קרבנות ונפקא מינה לענין מודר הנאה מן הכהן שהכהן מותר להקריב קרבנותיו תימא דמשמע הכא דפשיטא ליה ובמסכת נדרים בפרק אין בין המודר (דף לה:) בעי הני כהני שלוחי דרחמנא הוו או שלוחי דידן ולא איפשיטא ואמאי לא מיייתי התם הך מילתא דרב הונא בריה דרב יהושע למיפשטא ויש לומר דאורחיה דגמרא הוא בכמה דוכתי דלא מיפשטא אלא ממשנה או מבריייתא אף על גב דמצי למיפשט מדברי אמוראי אי נמי יש לומר דהתם הכי קמבעיא ליה הני כהני שלוחי דרחמנא דוקא נינהו ולא שלוחי דידן כלל או דילמא הוו נמי שלוחי דידן ונפקא מינה שאם היה כהן מקריב שלא לדעת הבעלים אי שלוחי דרחמנא נמי נינהו הוי קרבן כשר ואי הוו דוקא שלוחי דידן אינו כשר כיון שהקריב שלא מדעת הבעלים. (תוד"ה) דאמר רב הונא קידושין כג:)
²⁹ אלא הא דאמר רב הונא בריה דרב יהושע: הני כהני שלוחי דרחמנא נינהו, דאי סלקא דעתך שלוחי דידן נינהו, מי איכא מידי דאנן לא מצינן עבדין ואינהו מצי עבדי? (קידושין כג:)

because holiness is also synonymous with separation. In the end, that is the job of the Kohen to forgo "normal" living in favor of commitment and service to God. This spiritual aspiration and dedication to draw closer to God is captured in the installment of the priests paralleling the sacrifices of a Nazir. It represents the unique and elevated status of the Kohanim which enables them to be emissaries of God. Though, if the priests are solely focused on this aspect of their mission, then they are likely to become too aloof and so shrouded in holiness that they no longer have the capacity to interact within regular society. With that separation and detachment, they have lost their ability to act as representatives of the people in their interface with God.

The Metzora's journey is in the exact opposite direction. Due to his affliction, the Metzora has been banned from society and has been compelled to live a life of a hermit. The Metzora is pining to return to normal life and to experience social interaction, to once again become a regular member of society and that is why the curing of the Metzora is termed as "gathering (אסיפה)." His purification or release from defilement and the sacrifices he offers are to facilitate his ability to return to normalcy and to break down the barriers of isolation and separation (see Parshat Tazria-Metzora – A Pot Pourri). His goal is simply to just return to being a regular person who is interwoven into the fabric of society. The fact that the sacrifices for the curing of the Metzora are present in the ordination of the priests encapsulates the other aspect of the Kohanim's job which is to be well grounded members of society that can act as proxies for the people and guide them to holiness and higher spiritual realms. Their priestly status and connection to God should not

make them aloof (see Parshat Ki Tisa – Smoke Screen), but rather empower them to connect with and elevate the people.

The initiation process for the Kohanim involves both parallel sacrifices to those of the Nazir and the Metzora. More importantly, it is the exact same offerings acting in both capacities. The Olah (עלה), Chatat (חטאת), and the "ram of ordination (איל המלאים)" functioning both as a Shelamim (שלמים) and as an Asham (אשם). This concurrent, two-fold consecration is to send a clear message to the priests as to the dual role that they are expected to play. The Kohanim are at once emissaries of God and representatives of Bnei Yisrael. They must simultaneously separate and integrate, elevate and be down to earth. It is a delicate balance of being sufficiently distinct to rise spiritually, and foster their holiness while at the same time building personal connections and participating in society. This enables them to perform the service in the Mishkan and to be representatives of God while still being sufficiently in touch with the people that they inspire spiritual growth and striving towards God. The priests are the paradigm of this duality, but the fact that we are a "holy nation and kingdom of priests (ממלכת כהנים וגוי קדוש)"³⁰ means that we, individually, must also nurture a similar path of growth; rising spiritually and representing God while at the same time fostering good will and inspiring others to do the same.

Shabbat Shalom

לעילוי נשמת הנרצחים ז"ל בארץ ישראל, לרפואה שלימה לפצועים, לגאולה קרובה לנעדרים ולשבויים, והצלחה ושמירה ובשורות טובות וישועות ונחמות לכל כלל ישראל ובמיוחד לחיילי צה"ל העומדים על משמר ארצנו וערי אלקינו

³⁰ ואתם תהיו-ל' ממלכת כהנים וגוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר אל-בני ישראל: (שמות י"ט)

6